basic education

Department:
Basic Education
REPUBLIC OF SOUTH AFRICA

SENIORSERTIFIKAAT-EKSAMEN/
NASIONALE SENIORSERTIFIKAAT-EKSAMEN

GESKIEDENIS V1

MEI/JUNIE 2026

ADDENDUM

Hierdie addendum bestaan uit 14 bladsye.

Kopiereg voorbehou

VRAAG 1: HOE HET DIE NOORD-ATLANTIESE VERDRAG EN DIE WARSKOU-VERDRAG IN DIE 1940's EN 1950's DIE KOUE OORLOG TUSSEN DIE VSA EN DIE SOWJETUNIE VERERGER?

BRON 1A

Die bron hieronder is geneem uit 'n artikel 'NATO and the Warsaw Pact' deur Luitenant N Wagner en dit het in 1978 in die *Scientia Militaria* verskyn. Dit gee redes vir die sluit van die Noord-Atlantiese Verdrag in 1949.

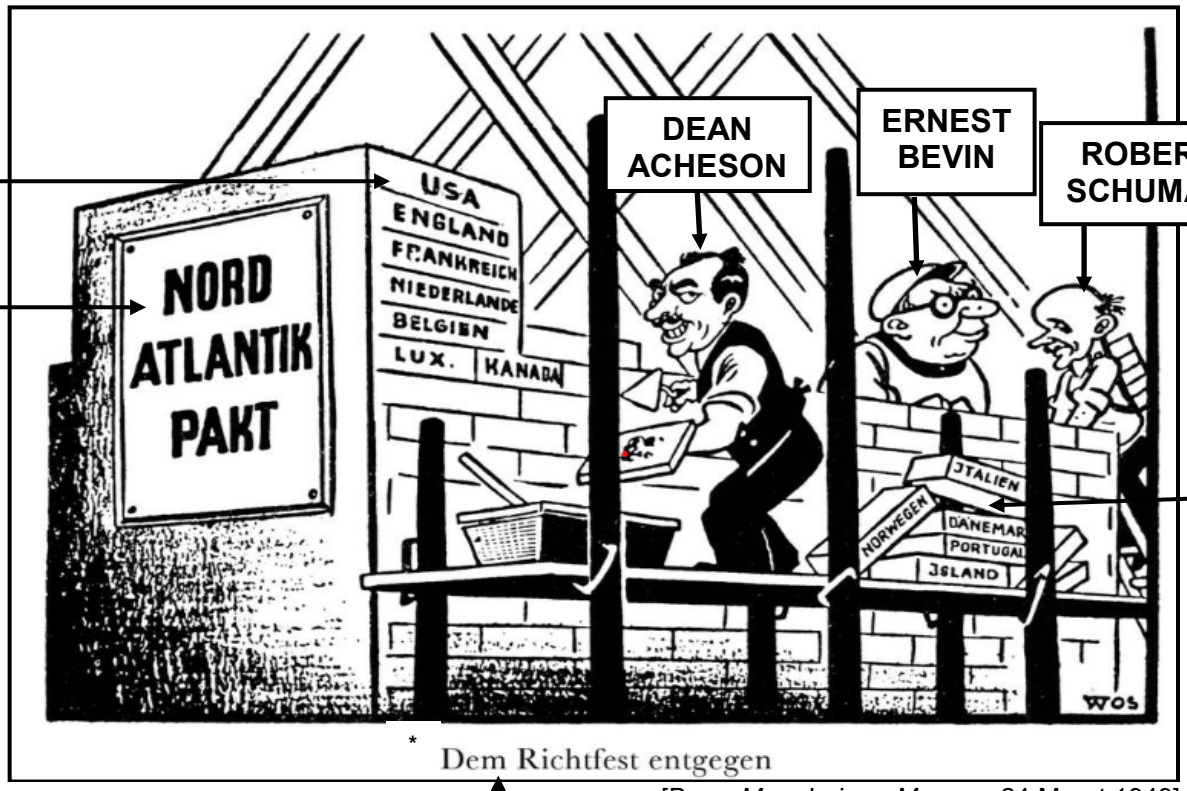
Rusland se willekeurige (onvoorspelbare) gebruik van die veto in die Veiligheidsraad van die Verenigde Nasies, oënskynlik (blykbaar) om haar eie oogmerke te bevorder, het gelei tot die onvermoë van hierdie organisasie om konflik op te los en voldoende wapenbeheer in te stel. Dit het vir die Weste duidelik geword dat die instrument van wêreldvrede en sekuriteit dus ten opsigte van hulle taak uiters beperk was. Boonop het die Sowjetunie se verwerping van Marshall se Ekonomiese Hulpplan, wat in Junie 1947 deur Amerika bekend gestel is, en die geforseerde nakoming van hierdie beleid deur hulle satellietstate, daartoe gelei dat die Weste se agterdog wel gegrond was, veral ná die Sowjet-bekendstelling van die Kominform – hulle eie antwoord op die Marshall-plan.

Dit het kritiek (belangrik) geword dat die Weste kennis neem van die Sowjetblok se bedoelings. Die idee van 'n defensiewe alliansie onder die Westerse nasies binne die raamwerk van die Verenigde Nasies is aanvanklik in 1946 deur Churchill voorgestel en 'n jaar later deur mnr. Louis St. Laurent, Kanadese Minister van Eksterne Sake, opgeneem. Die meer konkrete vorm van 'n voorstel vir 'n tipe Westerse Unie is in Januarie 1948 in 'n toespraak deur mnr. Ernest Bevin in die Laerhuis voorgestel. Hy het die Dunkirk-verdrag van Maart 1947 genoem waarin 'n sterk basis gelê is vir gemeenskaplike hulp tussen Frankryk en Brittanje, primêr vir hulle beskerming teen 'n herrysde (opkomende) Duitsland, en het gepraat oor die behoefte daaraan om soortgelyke verdrae (ooreenkomste) met die Benelux-lande (d.i. België, Nederland en Luxemburg) aan te gaan.

[Bron: 'NATO and the Warsaw Pact', *Scientia Militaria*, *Suid-Afrikaanse Joernaal van Militêre Studies*, Vol. 8, Nr. 4, 1978]

BRON 1B

Die spotprent hieronder, met die titel 'Heading for the topping-out ceremony' ('Op pad na die hoogtepunt-seremonie'), is deur 'n Duitse spotprentkunstenaar, Wos, geteken en het op 24 Maart 1949 in die Duitse koerant, *Mannheimer Morgen*, verskyn. Dit illustreer die rol van Amerika in die totstandkoming van 'n defensiewe alliansie onder die Westerse lande. Van links na regs: Dean Acheson – Amerikaanse Minister van Buitelandse Sake, Ernest Bevin – Britse Minister van Buitelandse Sake en Robert Schuman – Franse Minister van Buitelandse Sake.

[Bron: *Mannheimer Morgen*, 24 Maart 1949]

***DEM RICHTFEST ENTGEGEN: 'Op pad na die hoogtepunt-seremonie'**

NORD ATLANTIK PAKT:
NOORD-ATLANTIESE VERDRAG**

USA – VSA
ENGLAND – ENGELAND
FRANKREICH – FRANKRYK
NIEDERLANDE – NEDERLAND
BELGIEN – BELGIË
LUX – LUXEMBURG
KANADA

ITALIEN – ITALIË
NORWEGEN – NOORWEË
DÄNEMARK – DENEMARKE
PORTUGAL
ISLAND – YSLAND

****PAKT = VERDRAG/OOREENKOMS**

BRON 1C

Die uittreksel hieronder is uit 'n toespraak wat op 4 April 1949 gedurende die ondertekening van die Noord-Atlantiese Verdrag in Washington deur die Amerikaanse President, Harry Truman, gelewer is. Dit het op 5 April 1949 in *The New York Times* verskyn. Dit beskryf kortliks hoe lidlande van die Noord-Atlantiese Verdrag volgens die bepalings van die Handves van die Verenigde Nasies moes optree.

Hierdie Verdrag is 'n eenvoudige dokument. Die nasies wat dit onderteken, kom ooreen om die vreedsame beginsels van die Verenigde Nasies na te kom; om vriendskaplike verhoudings en ekonomiese samewerking met mekaar te handhaaf; om met mekaar te konsulteer wanneer die grondgebied of onafhanklikheid van enigeen van hulle bedreig word; en om hulp te verleen aan enige van hulle wat aangeval sou word.

Deur hierdie Verdrag onderneem ons om ons internasionale sake in ooreenstemming met die voorwaardes van die Handves van die Verenigde Nasies te bestuur. Volgens Artikel 51 van die Handves onderneem ons om ons reg op kollektiewe of individuele selfverdediging teen 'n gewapende aanval uit te oefen en om ons te onderwerp aan sodanige (sulke) maatreëls as wat 'n Veiligheidsraad sou kon tref om internasionale vrede en sekuriteit in stand te hou en te herstel.

In hierdie Verdrag wil ons vryheid van aggressie en van die gebruik van geweld in die Noord-Atlantiese gemeenskap skep. Dit is die gebied wat die middelpunt van die laaste twee wêreldkonflikte was. Om hierdie gebied teen oorlog te beskerm, sal 'n groot stap na permanente vrede in die hele wêreld wees. Daar is diegene wat beweer dat hierdie Verdrag 'n aggressiewe daad is aan die kant van die nasies wat die Noord-Atlantiese gebied omring. Dit is absoluut onwaar. Hierdie Verdrag sal 'n positiewe invloed, nie 'n negatiewe invloed nie, vir vrede wees en die invloed daarvan sal nie slegs in die gebied wat dit spesifiek dek, gevoel word nie, maar deur die hele wêreld. Die aangaan hiervan beteken nie 'n beperking van die belange van hulle lede nie.

Die nasies hier verteenwoordig, word deur langdurige bande saamgebind. Ons word verbind deur 'n gemeenskaplike erfenis van demokrasie, individuele vryheid en die oppergesag van die reg. Dit is die bande van 'n vreedsame manier van lewe.

[Bron: *The New York Times*, 5 April 1949]

BRON 1D

Die bron hieronder, met die titel 'The Warsaw Pact in Evolution', is uit 'n artikel geneem wat deur TW Wolfe geskryf is en in die joernaal *The World Today* verskyn het. Dit gee redes hoekom Oos-Europese lande in 1955 die Warskou-verdrag aangegaan het.

Die Warskou-verdrag is in 1955 aangegaan, wat verskeie Oos-Europese lande in reaksie op die geopolitieke landskap van daardie tyd byeengebring het. Die stigterslede het die Sowjetunie, Pole, Oos-Duitsland, Tsjeggo-Slowakye, Hongarye, Roemenië en Bulgarye ingesluit. Elke nasie wou sy militêre en politieke bande versterk met die oog op waarneembare (klaarblyklike) bedreigings uit die Weste.

Hierdie nasies is deur 'n gemeenskaplike ideologie van Marxisme-Leninisme verenig, wat 'n gevoel van solidariteit onder hulle bevorder het. Die Sowjetunie, as die dominante mag, het 'n kritieke rol gespeel in die koördinering van die Verdrag se aktiwiteite en om die nakoming (gehoorsaamheid) van sy bondgenote te verseker.

Die insluiting van Oos-Duitsland het 'n betekenisvolle uitbreiding van Sowjet-invloed in Sentraal-Europa gekenmerk. Roemenië en Hongarye, met hulle historiese bande met die Sowjetunie, het die militêre alliansie verder verstewig. Die Warskou-verdrag het dus 'n kollektiewe verdedigingsmeganisme gevorm, wat 'n teenwig vir NAVO se teenwoordigheid in Europa was en die heersende spanning van die Koue Oorlog-tydperk weerspieël het. Die totstandkoming van die Warskou-verdrag in 1955 is deur verskeie deurslaggewende gebeure gevorm, wat spanning in Europa verhoog het. Die belangrikste katalisator (beweegkrag) was die herbewapening van Wes-Duitsland, wat in 1955 by NAVO aangesluit het en Oosbloklande verontrus het. Hierdie skuif het die behoefte aan 'n samehangende (verenigde) militêre reaksie onder kommunistiese nasies aangespoor. In reaksie op NAVO se stigting in 1949 wou die Sowjetunie 'n teenwig skep wat hulle invloed oor Oos-Europa sou konsolideer.

[Bron: *The World Today*, Vol. 22, Nr. 5, 1996]

VRAAG 2: WAAROM HET DIE SOWJETUNIE VANAF 1975 DIE ANGOLESE VOLKSBEVRYDINGSBEWEGING (MPLA) IN DIE ANGOLESE BURGEROORLOG ONDERSTEUN?

BRON 2A

Die bron hieronder is geneem uit 'n artikel, 'A Clandestine Civil War: How the secret U.S. involvement in the Angolan Civil War had a hidden agenda', wat in 2022 deur S Floyd geskryf is en in die *Menlo Round Table Journal* verskyn het. Dit verduidelik die redes waarom die USSR vanaf 1975, tydens die Angolese Burgeroorlog, die MPLA ondersteun het.

Teen die 20ste eeu het ideologieë wat in Europe ontstaan het, vinnig deur die hele koloniale wêreld versprei. Kommunisme was, natuurlik, besonder kommerwekkend … Die vrees was dat kommunisme soos 'n veldbrand na ander Afrikalande sou versprei. Dit was slegs een rede waarom Angola 'n perfekte storm vir 'n volmagoorlog (oorlog namens 'n ander land) was.

Nie net was Amerika besig om by Angola betrokke te raak nie, maar so ook die Sowjetunie, Kuba, Portugal, Suid-Afrika, China en Zaïre, om nie eens te praat van die plaaslike kante (groepe), die National Liberation Front of Angola (FNLA), die Angolese Volksbevrydingsbeweging (MPLA) en die National Union for the Total Independence of Angola (UNITA) nie. Al hierdie buitelandse en binnelandse groepe was besig om te baklei vir die politieke en ekonomiese mag wat met beheer oor Angola gepaard gegaan het. Angola was, om meer spesifiek te wees, 'n poort na Suidelike Afrika, 'n meer diplomatiek geïsoleerde gebied wat ook een van die grootste oliereserwes in Afrika en 'n skynbaar eindelose voorraad onontginde natuurlike hulpbronne het wat gebruik kon word om kernwapens te produseer.

Wat die USSR betref, was hulle, na wat berig word, gewillig om tot die uiterste te gaan om die Angolese Volksbevrydingsbeweging (MPLA) vir 'n oorwinning te ondersteun, ten spyte daarvan dat hulle gesê het dat hulle ondersteuning nie met die nuwe Amerikaans-bemiddelde (onderhandelde) beleid van détente (ooreenstemming) sou inmeng nie. Die Sowjetunie se aksies het gelyk asof hulle hul kommunistiese agenda heeltemal verontagsaam het, omdat hulle nie oor die politieke ideologie van die MPLA omgegee het nie. In plaas daarvan het hulle die agenda bevorder dat hulle rol in Angola as 'n wettige wêreldmag in 'n ná-oorlogse tydperk was.

[Bron: *Menlo Round Table Journal*, Lente 2022]

BRON 2B

Die bron hieronder is geneem uit 'n artikel, 'Angola, National Liberation and the Soviet Union', wat deur D Papp geskryf is. Dit het in 1978 in die *US Army War College Journal* verskyn. Dit ondersoek hoe die Sowjetunie die MPLA in Angola ondersteun het.

Op 7 November 1975, vier dae voor Angolese onafhanklikheid toegeken sou word, het Arvid Pelshe, Sowjet-Kommunisteparty-Politburo-lid en voorsitter van die Partybeheerkommissie ('Party Control Commission'), 'n toespraak gelewer wat die 58ste herdenking van die Sowjet-rewolusie gevier het. In sy toespraak het Pelshe volgehoue Sowjet-ondersteuning vir 'vegters vir vryheid' en 'die patriotte in Angola' bevestig.

Die Sowjetunie het onmiddellik ná Angolese onafhanklikheid hulle militêre ondersteuning aan die MPLA geweldig vermeerder. Sommige beramings van Sowjet-hulp aan die Angolese Volksbevrydingsbeweging (MPLA) oorskry $300 miljoen. Lugafweergewere, 120 millimeter- en 144 millimeter-artillerie, 122 millimeter-vuurpyle, pantservoertuie, T-34- en T-54-tenks en Mig 21-vegvliegtuie is by MPLA-beheerde hawens en lughawens aan boord van Kubaanse en Sowjetvaartuie en langafstand-Sowjet-Antonov 22's afgelewer. Volgens berigte het Sowjet-amptenare vir beheer van Luanda se lughawe gevra om die vervoer beter te beskerm, maar die MPLA-leierskap het geweier.

Die MPLA se Peoples' Republic of Angola was nie die enigste verklaarde regering in Angola nie. Die Portugese Hoë Kommissaris, Cardoso, het sy belofte uitgevoer dat indien hy nie mag aan 'twee of drie' van die Angolese bewegings kon oordra nie, hy 'eenvoudig op die vliegtuig sou klim en gaan'. Daar is dus nie amptelik mag aan Neto se regering in Luanda gegee nie. Jonas Savimbi, in Huambo (voorheen Nova Lisboa), het 'n koalisie-FNLA-UNITA-staat verklaar, die Peoples' Democratic Republic of Angola.

Vir die Kremlin het die MPLA die 'voorhoede' (voorste linie) en leier van die Angolese mense gebly.

[Bron: *US Army War College Journal*, Vol. 8, Nr. 1, 1978]

BRON 2C

Die spotprent hieronder, deur CP Thomas, het op 18 November 1975 in die *Milwaukee Sentinel* in Amerika verskyn. Dit beeld die Sowjet-leier, Leonid Brezhnev, saam met Fidel Castro van Kuba uit, wat 'n militêre tenk waarneem wat gedurende die Angolese Burgeroorlog in 1975 na Angola op pad is.

[Bron: *Milwaukee Sentinel,* 18 November 1975]

FIDEL CASTRO – KUBAANSE LEIER

SOWJET-INGRYPING IN ANGOLA

LEONID BREZHNEV – SOWJET-LEIER

BRON 2D

Die bron hieronder is geneem uit 'n artikel, 'The Real Nature of the Soviet-Cuban Occupation of Angola', wat in Desember 1978 deur JK Chitunda, UNITA se inligtingsamptenaar, geskryf is en in *Ikwezi*, 'n politieke nuusbrief, verskyn het. Dit besin oor UNITA se amptelike posisie teen die MPLA en hulle buitelandse bondgenote.

Die Sowjet-Kubaanse besetting van Angola was sover ontsaglik vernietigend in ons land. Dit het die triomf van demokrasie gedwarsboom (vooruitgang voorkom of verhinder); dit het 'n regime van 'n eensame, onpopulêre pro-Sowjet-kliek (groep) op Angola afgedwing; dit het die produktiewe magte verlam en die ekonomie van die land vernietig; dit bedryf oorlog, geweld en bloedvergieting; dit eis 'n uitermate hoë prys van die Angolese mense vir hulle vryheid, waardigheid en nasionale onafhanklikheid; dit moedig onenigheid onder die mense aan.

Die Sowjet- sosiale imperialiste voer 'n wrede, intensiewe propaganda-veldtog regdeur die wêreld uit om hulle ekspansionistiese imperialistiese avonture te regverdig en om verwarring oor ons weerstand teen hulle aggressie te skep. En die wonde van bitterheid en onenigheid wat op alle lewensterreine deur hierdie Sowjet-Kubaanse besetting in Angola toegedien word, sal lank nadat hierdie besettingsmagte weg is, steeds bloei en pyn, wat dus Angola se taak van nasionale rekonstruksie (heropbou) uiters moeilik maak.

Maar 'n historiese presedent (voorbeeld) is nou in Angola geskep: vir die eerste keer in die geskiedenis daag 'n goed gestruktureerde, hoogs doeltreffende revolusionêre guerillamag die Sowjet-Kubaanse ekspedisionêre (militêre magte wat weg van hulle tuiste ontplooi word) magte uit; 'n ware gewapende volksweerstandsbeweging is besig om die mite van die onoorwinbaarheid van hierdie Sowjet-Kubaanse ekspedisionêre weermagte te vernietig; die masker is besig om af te val en die ware imperialisties-fascistiese aard van die USSR en Kuba word blootgestel.

[Bron: *Ikwezi*, Nr. 10, Desember 1978]

VRAAG 3: VOOR WATTER ERVARINGS HET ELIZABETH ECKFORD IN 1957 TE STAAN GEKOM TYDENS 'N POGING OM CENTRAL HIGH SCHOOL IN LITTLE ROCK, ARKANSAS, TE DESEGREGEER?

BRON 3A

Die bron hieronder is geneem uit die Amerikaanse Hooggeregshof-beslissing, die *Brown vs. Raad van Onderwys van Topeka*, *347 VSA 483*, wat in 1954 aangeneem is. Dit verduidelik hoekom die doktrine van 'apart maar gelyk' onkonstitusioneel verklaar is op grond daarvan dat dit minderwaardige onderwys aan Swart Amerikaners verskaf het.

Deesdae is dit (onderwys) 'n belangrike instrument om kulturele waardes by die kind aan te wakker in sy voorbereiding vir latere professionele opleiding, en om hom te help om normaal by sy omgewing aan te pas. Dit is tans twyfelagtig dat daar op billike wyse van enige kind verwag kan word om sukses in die lewe te behaal as hy die geleentheid tot onderwys ontneem word. Só 'n geleentheid, waar die regering onderneem het om dit te verskaf, is 'n reg wat aan almal volgens gelyke voorwaardes beskikbaar gestel moet word.

Ons kom dan by die vraag wat gestel word: Ontneem segregasie van kinders in openbare skole, slegs op grond van ras, al is die fisiese fasiliteite en ander tasbare (werklike) faktore gelyk (dieselfde), die kinders van die minderheidsgroep van gelyke onderwysgeleenthede? Ons glo dit doen. […]

Om [swart kinders] van ander van dieselfde ouderdom en met dieselfde kwalifikasies te skei, slegs oor hulle ras, ontwikkel 'n gevoel van minderwaardigheid met betrekking tot hulle status in die gemeenskap wat hulle harte en verstand op 'n manier kan affekteer wat waarskynlik nooit weer ongedaan gemaak sal kan word nie. […]

Ons kom tot die gevolgtrekking dat die doktrine 'apart maar gelyk', op die terrein van openbare onderwys, geen plek het nie. Aparte onderwysfasiliteite is inherent (wesenlik) ongelyk. Daarom beslis ons dat die eisers (klaers) en ander in soortgelyke posisies vir wie die aksies ingestel is, as gevolg van die segregasie waaroor daar gekla word, ontneem word van die gelyke beskerming van die wette wat deur die Veertiende Amendement* gewaarborg word.

[Bron: *Brown vs. Raad van Onderwys van Topeka, 347 VSA 483*, 1954]

***Veertiende Amendement:** 'n Wet in Amerika wat verklaar dat alle Amerikaanse burgers op dieselfde regte en beskerming geregtig is

BRON 3B

Die bron hieronder is 'n persoonlike beskrywing van Elizabeth Eckford se ervarings toe sy op 4 September 1957 probeer het om Central High School binne te gaan. Dit het op 16 April 2025 in die *Facing History & Ourselves*-tydskrif verskyn.

Ek is deel van 'n groep wat as die Little Rock Nege bekend geword het. Voor die segregasie van Central was daar een hoërskool vir wittes, Central High School, en een hoërskool vir swartes, Dunbar. Ek het verwag dat daar miskien iets meer vir my by Central beskikbaar sou wees wat nie by Dunbar beskikbaar was nie, dat daar dalk meer kursusse was wat ek kon volg, dat daar meer opsies beskikbaar was. Ek was nie voorbereid op wat werklik gebeur het nie.

Die vorige nag het die goewerneur op televisie verskyn en aangekondig dat hy die Arkansas Nasionale Garde ingeroep het. Ek het gedink dat hy dit gedoen het om te verseker dat alle studente beskerm is. Ons het nie 'n telefoon gehad nie. So, onopsetlik (per ongeluk), is ons nie gekontak nie om ons te laat weet dat Daisy Bates, van die NAACP*, reëlings getref het dat 'n paar predikante die studente in 'n groep vergesel, en so het dit gebeur dat ek alleen opgedaag het. Toe ek van die bus afklim, het ek opgelet dat daar baie meer motors as gewoonlik langs die straat was, en ek onthou dat ek die geruis (gemompel) van 'n skare gehoor het.

… toe ek omtrent in die middel was en ek die wag genader het, het hy my oor die straat in die skare ingestuur. Dit was eers toe dat dat ek besef het dat hulle besig was om my te keer (verhinder) en dat ek nie skool toe sou gaan nie. Soos wat ek in die straat inbeweeg het, het die mense wat oorkant die straat was, begin om agter my vorentoe te beweeg, en so het ek in die teenoorgestelde rigting beweeg na waar daar nog 'n bushalte was. Vir my het veiligheid beteken om by daardie bushalte uit te kom. Ek voel asof ek vir 'n lang tyd daar gesit het voordat die bus gekom het. Mense het intussen agter my geskree; wat ek voorheen as 'n skare sou beskryf, het vir my ore soos 'n bende geklink.

[Bron: *Facing History & Ourselves,* 16 April 2025]

***NAACP:** National Association for the Advancement of Coloured People

BRON 3C

Die bron hieronder is 'n foto geneem deur L Dinkins, wat in 'n boek verskyn het met die titel *Elizabeth and Hazel: Two Women of Little Rock*, geskryf deur D Margolick. Dit beeld Elizabeth Eckford by die bushalte uit nadat sy verhinder is om op 4 September 1957 Central High School binne te gaan.

[Bron: *Elizabeth and Hazel: Two Women of Little Rock* deur D Margolick]

BRON 3D

Die bron hieronder is deel van 'n toespraak wat op 25 September 1997 deur voormalige President Bill Clinton by Little Rock Central gelewer is om die 40ste herdenking van die integrasie van die skool te vier. Dit het in die boek *Eyes on the Prize: America's Civil Rights Movement 1954–1985* verskyn. Dit het die impak geëvalueer wat die insident by Central High School veertig jaar later op Amerika gehad het.

Elizabeth Eckford het vir haar eerste dag op 4 September 1957 heeltemal alleen deur hierdie deur gestap. Sy is deur mense, wat vir verandering bang was, weggewys; mense wat deur onkundigheid ingelig is om dít wat hulle eenvoudig nie kon verstaan nie, te haat. Elizabeth Eckford, saam met haar agt skoolmaats, is op 4 September weggewys, maar die Little Rock Nege het nie teruggedraai nie.

Vandag, veertig jaar gelede, het hulle hierdie trappe geklim, deur hierdie deur gegaan en ons nasie geroer. Wel, 40 jaar later weet ons dat ons almal voordeel trek, almal van ons, wanneer ons saamleer, saamwerk en saamkom. Dit is, ná alles, tog wat dit beteken om 'n Amerikaner te wees. Veertig jaar later weet ons dat, nieteenstaande sommige sinici (agterdogtiges), al ons kinders kan leer, en hierdie skool bewys dit.

Veertig jaar later weet ons dat wanneer die konstitusionele regte van ons burgers bedreig word, die nasionale regering dit moet waarborg. Veertig jaar later weet ons dat daar nog deure is wat oopgemaak moet word, deure wat wyer oopgemaak moet word, deure wat ons moet keer dat dit nou weer toegemaak word.

Veertig jaar later weet ons dat vryheid en gelykheid nie verwesenlik kan word sonder verantwoordelikheid vir jouself, familie en die pligte van burgerskap of sonder toewyding aan die bou van 'n gemeenskap met 'n gedeelde bestemming en 'n werklike gevoel van saamhoort nie.

Veertig jaar later weet ons dat die rassevraag meer kompleks en belangriker as ooit is; dit behels nie meer slegs swartes en wittes nie, of swartes en wittes en Spaans-Amerikaners en Inheemse Amerikaners nie, maar nou kom mense van oral op die aarde hiernatoe om die belofte van Amerika te vervul.

[Bron: *Eyes on the Prize: America's Civil Rights Movement 1954–1985* deur J Williams]

ERKENNINGS

Visuele bronne en ander historiese bewyse is uit die volgende geneem:

Brown vs. Board of Education of Topeka, 347 VSA 483, 1954

Facing History & Ourselves, 16 April 2025

Ikwezi, 10 Desember 1978

Mannheimer Morgen, 24 Maart 1949

Margolick, D. 2011. *Elizabeth and Hazel: Two Women of Little Rock* (Yale University Press, New Haven en Londen)

Menlo Round Table Journal, Lente 2022

Milwaukee Sentinel, 18 November 1975

'NATO and the Warskou Pact', *Scientia Militaria*, Vol. 8, Nr. 4, 1978

The New York Times, 5 April 1949

The World Today, Vol. 22, Nr. 5, Mei 1996

US Army War College Journal, Vol. 8, Nr. 1, 1978

Williams, J. 2006. *Eyes on the Prize: America's Civil Rights Movement 1954–1985* (Penguin Books, New York)

Kopiereg voorbehou